

saaledes at man i kommende Tider, f. Eks. i Arvesager, ved, hvor man har at henvende sig for at finde det, man ønsker oplyst. Saaledes som Forholdene ligger, og saaledes som Stemningen er her i Landet, vil jeg, som sagt, ikke være med til ved denne Ægteskabslov at stemme for den obligatoriske borgerlige Vielse.

Der er et Forhold, jeg gerne vil omtale, nemlig Fremskaffelsen af de Bevisligheder, som i § 21 forlanges fremlagt ved Indgaaelse af Ægteskab. Jeg mener, at Forelæggelsen af disse Bevisligheder ene bør ske for de borgerlige Myndigheder, idet det i alt væsentligt drejer sig om rent borgerlige Forhold — kun under Stykke 11 er der Tale om et Forhold af kirkelig Art, men alt det øvrige vedrører rent borgerlige Forhold, og jeg mener derfor, at de borgerlige Myndigheder maa tage sig af og attestere, at alt er i Orden.

Dernæst vil jeg gerne slutte mig til det ærede Medlem Hr. Vanggaard, naar han ønskede, at der i Stedet for Sogneraadsmændene, for hvem Ægteskabet ifølge Lovforslagets Bestemmelser skal indgaa, burde sættes Sognefogderne. Jeg kan give det ærede Medlem min Tilslutning, naar han siger, at Sogneraadsmændene allerede er ved at være overbebyrdet med Arbejde. Desuden er Sognefogeden — og det er den Grund, der vejer stærkest for mig — den permanente Personlighed, der ikke vælges af et tilfældigt Flertal indenfor Sognet og skifter, efter som Flertallet skifter. Selvom den borgerlige Vielse ikke har og ikke kan have den højtidelige Karakter, som den kirkelige Vielse har, mener jeg, at der ogsaa ved den borgerlige Ægteforening maa gives de to Parter Indtryk af, at det er noget meget alvorligt, de gaar ind til. Jeg ønsker derfor ogsaa, at den skal foregaa under ret højtidelige Former, og jeg mener, at dette lettest sker Fyldest, naar den Mand, for hvem Ægteskabet skal indgaa, er en Person, der kan ventes at ville komme til at røgte dette Hverv i en længere Aarrække. Jeg kan derfor slutte mig til det ærede Medlem Hr. Vanggaards Udtalelser i den Henseende, og jeg haaber, at der i det Udvalg, der bliver nedsat, vil blive stillet et Ændringsforslag i den Retning.

Blang: Der er nogle ganske enkelte Punkter i Lovforslaget, jeg kunde have Lyst til at knytte nogle Bemærkninger til. Der er først § 13, der aabner Adgang til, at Ægteskab ifølge kgl. Bevilling kan finde Sted mellem Personer, af hvilke den ene har været gift med den andens Slægning

i ret op- eller nedstigende Linie. Jeg maa ligesom mit Partis ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Kirk, se paa denne Adgang til kgl. Bevilling med overvejende Betænkkelighed. I alt Fald vil jeg absolut ikke kunne stemme for en saadan Bestemmelse, medmindre det slaas fast, at der overhovedet ikke maa være Børn i det Ægteskab, der er opløst, og at dette Ægteskab skal være opløst ved Død.

Med Hensyn til §§ 20 og 23 maa jeg hilse med Glæde, at Landstinget har ændret Bestemmelserne i den højtærede Ministers Forslag derhen, at Lysning i Kirken skal ske fra Prædikestolen og ikke ved Opslag; men jeg maa paa den anden Side i høj Grad beklage, at Landstinget har forfusket de klare Linier i Bestemmelserne vedrørende Lysningen. Jeg maa finde som det ærede Medlem Hr. Vanggaard, at til kirkelig Vielse hører der kirkelig Lysning med den dermed sammenhængende Bøn fra Menighedens Side for dem, der lyses for, og til borgerlig Ægteforening hører der en borgerlig og verdslig Lysning, og jeg vil hilse med Glæde, om der her i Tinget kunde opnaas Flertal for at føre disse Bestemmelser tilbage til Ministerens oprindelige Forslag.

Med Hensyn til § 21, Stykke 5, maa jeg beklage, om det virkelig skulde være nødvendigt for den lovgivende Magt at forlange slige Attestationer. Er vort Folk virkelig i den Grad sunket ned i Raaddenskab, at saadanne Erklæringer er nødvendige? I saa Fald er det en udpræget Degenerationsattest, der her skal gives.

Jeg maa udtale min Glæde over, at Præsterne ved § 30 fritages for at vie fraskilte. Herefter kan en Præst lovmedholdeligt vægre sig ved at vie fraskilte.

I § 59 staar, at den Ægtefælle, der har gjort sig skyldig i Ægteskabsbrud eller andet usædeligt Forhold og af den Grund har faaet sit Ægteskab opløst, han eller hun maa ikke indgaa nyt Ægteskab forinden Udløbet af et vist Tidsrum, der dog højst kan sættes til 2 Aar. Det er en Bestemmelse, som ikke harmonerer godt med kristelig Tænkemaade. En Mand eller Kvinde, der har faaet sit Ægteskab opløst af den nævnte Grund, bør overhovedet ikke kunne faa Tilladelse til at gifte sig igen. Det kan dog formentlig være nok, naar et Menneske ødelægger Livet for een Ægtefælle. — Jeg vil udtale Ønsket om, at det Udvalg, der nedsættes, vil tage Hensyn til de Punkter, jeg her har berørt, og tillige Haabet om, at Lovforslaget gennemføres i denne Samling.